

De Dienaar Gods

JOSEMARÍA ESCRIVÁ

Stichter van het Opus Dei

Universidad de Navarra
Servicio de Bibliotecas

INFORMATIEBULLETIN Nr. 6. AMSTERDAM

Monseigneur Josemaría Escrivá de Balaguer y Albas werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Hij volgde de middelbare school in Barbastro en Logroño, deed de kerkelijke studies aan de Pauselijke Universiteit van Saragossa waar hij het licentiaat in de theologie behaalde. Later, in Rome, zou hij promoveren. Hij studeerde rechten aan de Universiteit van Saragossa en behaalde het doctoraat aan die van Madrid. In 1960 ontving hij het doctoraat *honoris causa* aan de Faculteit van filosofie en letteren aan de Universiteit van Saragossa. Hij was de eerste grootkanselier van de Universiteiten van Navarra in Spanje, en van Piura in Peru.

Na zijn priesterwijding op 28 maart 1925 begon hij in parochies op het platteland zijn pastoraal werk, dat hij vanaf 1927 in de armenwijken en ziekenhuizen van Madrid voortzette. Enkele jaren later werd hij rector van het Koninklijk Patronaat van St. Elisabet, eveneens in Madrid, welke taak hij tot 1946 — toen hij naar Rome verhuisde — vervulde.

Hij was consultant van verschillende pauselijke commissies en congregaties van de H. Stoel, pauselijk huisprelaat en lid van de Romeinse Academie voor Theologie.

Op 2 oktober 1928 stichtte hij te Madrid het Opus Dei, een weg ter heiliging midden in de wereld en een bron van diep christelijk leven in alle milieus. Op 14 februari 1930 stichtte hij de vrouwelijke afdeling van het Opus Dei en op 14 februari 1943 — binnen het Opus Dei zelf — het Priesterlijk Genootschap van het Heilig Kruis. Het Opus Dei ontving op 16 juni 1950 de definitieve goedkeuring van de H. Stoel; en op 28 november 1982 werd het opgericht als persoonlijke Prelatuur, een juridische vorm die door het tweede Vaticaanse Concilie in het Kerkelijk Recht was ingevoerd, en die door Mgr. Escrivá voor het Opus Dei was gewenst en voorzien.

Steeds met gebed en boete, en met een aanhoudende en volle overgave aan de wil van God, heeft de Vader — zoals wij, zijn dochters en zonen, en duizenden andere mensen van elke levensstaat hem noemen — een impuls gegeven aan de uitbreiding van het Opus Dei over heel de wereld, en het gedurende 47 jaar geleid. Toen de Stichter zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei al verspreid over de vijf werelddelen en telde meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten, in dienst van de Kerk met dezelfde geest van volledige eenheid en achting voor de Paus en de Bisschoppen, die Mgr. Escrivá zelf altijd had beleefd en die hij zijn kinderen had ingeprent.

De Heilige Mis was bron en middelpunt van het innerlijk leven van de stichter van het Opus Dei. Hij was zich er diep van bewust dat hij kind van God was, en dat bracht hem ertoe in alles de meest volledige vereenzelving met Jezus Christus te zoeken; een tedere en sterke devotie tot de heilige Maagd en Sint Jozef, evenals een voortdurende en vertrouwelijke omgang met de heilige engelbewaarders te hebben, en overal op aarde vrede en vreugde te zaaien.

Herhaaldelijk had Mgr. Escrivá zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de Paus. De Heer heeft dit offer aanvaard, en op 26 juni 1975 gaf de Vader in zijn werkkamer in Rome zijn ziel terug aan God, met dezelfde eenvoud die heel zijn bestaan heeft gekenschetst.

Zijn lichaam rust in de crypte van de prelaatskerk van O.L. Vrouw van de Vrede — viale Bruno Buozzi 75, Rome —, voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn dochters en zonen, en van ontelbaren die door het voorbeeld en de leer van de Stichter van het Opus Dei dichter tot God zijn gekomen. Het zalig- en heiligverklaringsproces van Mgr. Escrivá is op 12 mei 1981 in Rome begonnen.

Wortel en middelpunt van het christelijk leven

De Stichter van het Opus Dei beleefde met een waarlijk rotsvast geloof de verheven werkelijkheid van de H. Mis, de sacramentele en onbloedige vernieuwing van het Kruisoffer dat Jezus Christus zelf door de priester opdraagt. Het is het Offer van Christus dat aan de Vader wordt opgedragen met medewerking van de Heilige Geest: een Offer met oneindige waarde, dat in ons de Verlossing voor eeuwig bewerkt (1).

Vanaf het eerste ogenblik van zijn priesterschap en sinds het begin van het Opus Dei verwees de Dienaar Gods naar de M. Mis als de wortel en het middelpunt van zijn innerlijk leven. Het Misoffer is tegelijk bron en hoogtepunt van het christelijk bestaan, omdat Christus, volmaakt God en volmaakt mens, zich in dit brandoffer voor ons aan de Vader wegschenkt en zich aan ons als spijs geeft. De Heilige Mis plaatst ons voor de allerhoogste geloofsmysterieën, want zij is de gave van de Heilige Drieëenheid aan de Kerk. Zo begrijpen we dat de Mis het middelpunt en de wortel is van het geestelijk leven van de christen. Zij is eindpunt waar alle sacramenten heenwijzen (2).

In de H. Mis krijgt onze vereniging met God in Christus alle tekenen van liefde — aanbidding, smeking, dank en verzoening —, die hier tot volheid

worden gebracht: De H. Mis belevend, dat is aanhoudend in gebed blijven, de overtuiging hebben dat het, voor ieder van ons, hier gaat om een persoonlijke ontmoeting met God: we aanbidden en we loven Hem, wij smeken tot Hem, wij zeggen Hem dank, wij brengen eerherstel voor onze zonden, wij zuiveren ons, wij voelen ons in Christus één met alle christenen (3).

Wanneer de christen zich met het Offer verenigt, waarmee Christus zelf zich aan de Vader aanbiedt om heel de mensheid te verlossen, dan is hij in staat te delen in dat verlangen van de Mensenzoon om te verlossen. In zijn ziel neemt de wens om zich met het Kruisoffer van Christus te verenigen en God zijn eigen leven, zijn eigen arbeid, zijn vreugde en verdriet te schenken

De Stichter van het Opus Dei tijdens de H. Mis in Rome op 21 maart 1964.

en zo de naaste te dienen, echte vorm aan : want in dit Offer ligt alles besloten wat de Heer van ons verlangt (4). In dit Offer verenigt het Volk Gods zich in de ene liefde van Christus, en alle christenen blijven *consummati in unum* (volmaakt één) (5), samengesmolten in die eenheid, zodat zij één enig lichaam en één enige ziel vormen met Christus in zijn H. Kerk.

Dit grote liefdesgeheim vraagt van ons, dat wij met een zuivere ziel tot het altaar naderen, gereinigd van onze zonden door het ontvangen van het boetesacrament. Paus Johannes Paulus II legt er de nadruk op dat « het ontvangen van de Eucharistie een bijzondere zuiverheid vereist »; hij spreekt in dit verband over degenen die « misschien een doodzonde op hun geweten hebben » en bevestigt hiermee nog eens de onveranderlijke leer van de Kerk : « Het is noodzakelijk zijn toevlucht te nemen tot het sacrament van de verzoening om de H. Communie waardig te kunnen ontvangen » (6).

(1) *Als Christus nu langs komt*, nr. 86.

(2) *Ib.*, nr. 87.

(3) *Ib.*, nr. 88.

(4) *Ib.*

(5) *Joh. 17, 23.*

(6) *Johannes Paulus II, Algemene audiëntie op 15 juni 83.*

+ Yo quisiera, Señor,
recibirlos con aquella
pureza, humildad y de-
voción con que os reci-
bió vuestra Santísima
Madre, con el espíritu
y fervor de los Santos.

Tekst van de geestelijke Communie, die de Dienaar Gods tijdens de voorbereiding op zijn Eerste H. Communie leerde en die hij zijn leven lang herhaalde.

Vertaling: Ik zou U willen ontvangen, Heer, met die zuiverheid, nederigheid en eerbied waarmee Uw allerheiligste Moeder U ontving, met de geest en de vurigheid van de Heiligen.

UITSPRAKEN VAN MGR. ESCRIVÁ

God is liefde. Dat is de enige verklaring. Hoe ontoereikend lijkt onze taal wanneer wij over de liefde van God willen spreken! Hij vernedert zich tot alles, verdraagt alles, onderwerpt zich aan alles — misdaad, godslasteringen, de kille onverschilligheid van zoveel mensen —, wanneer Hij daardoor slechts één mens — ook wanneer het er inderdaad maar een enkele zou zijn — de mogelijkheid kan bieden, hem voor het kloppen van het goddelijk Hart in zijn doorboorde borst ontvankelijk te maken (*Priester voor eeuwig*, homilie gehouden op 13 april 1973).

Nederigheid van Jezus! In Bethlehem, in Nazareth, op de Calvarieberg. Maar nog meer vernedering in de Heilige Hostie: meer dan in de stal, dan in Nazareth, dan aan het Kruis.

Hoezeer ben ik daarom verplicht van de Mis te houden! («Onze» Mis, Jezus...) (*De Weg*, nr. 533).

Ons hart is door zijn bekrompenheid in staat, zelfs de grootste gave van God aan de mensen in een sleur te ontvangen (...). Slechts met volle overgave van lichaam en ziel kunnen wij aan zoveel liefde beantwoorden: wij luisteren naar God, wij spreken met Hem, wij zien Hem, wij nuttigen Hem (*Als Christus nu langs komt*, nr. 87).

Zeg van nu af tegen de Heer, iedere keer wanneer je de H. Mis viert of haar bijwoont en de H. Communie uitdeelt of haar ontvangt, zeg Hem dat je het met een groot geloof wil doen, met een brandende liefde, als was het de laatste keer in je leven (*RHF** 20133, S. 10).

Wie niet van de H. Mis houdt, zich geen moeite geeft deze rustig, devoot, met intense liefde te beleven, bemint Christus niet (...). Onze liefde voor Christus, die zich aan ons geeft, wil beslist aan het einde van de Mis enkele minuten vinden voor een persoonlijke intieme dankzegging, die in stil gebed voortzet de dankzegging welke de Eucharistie zelf is (*Als Christus nu langs komt*, nr. 92).

Mijn kind, denk nu eens aan de H. Mis, zoals wij die vierten of zoals wij daaraan moeten deelnemen. Haal duidelijk voor je geest dat de engelen aanwezig zijn. Denk eraan dat je met een heilige handeling bezig bent of eraan deelneemt. Kijk, Christus offert zich opnieuw op het altaar voor jou en voor mij. Zo zul je een vurige wens koesteren om zijn nederigheid na te volgen, zijn zelfverloochening in de H. Hostie. Je zult ook innerlijk vervuld raken van dank en aanbidding, van de wens tot eerherstel, van smeekbeden. En je zult je opofferen met wijd uitgespreide armen, als een andere Christus, «*ipse Christus*» (Christus zelf), besloten, je aan het zoete kruishout te hechten uit liefde voor de zielen (*RHF** 20133, S. 11).

(*) RHF: Registro Histórico del Fundador. In dit register zijn alle geschriften opgenomen die nog niet zijn gepubliceerd.

God en stoutmoedigheid

Vanaf 28 oktober 1928, de stichtingsdag van het Opus Dei, wijdde Mgr. Escrivá zich met alle kracht aan de geestelijke en apostolische vorming van alle mensen (arbeiders, studenten, kunstenaars, intellectuelen, priesters) die de Heer hem op zijn weg liet tegenkomen.

In die jaren ging zijn voorliefde uit naar het apostolaat met de studenten van de universiteit; omdat hij alle lagen van de maatschappij volgens de uitdrukkelijke wil van God moest bereiken, zag hij in dat dit plan op de eerste plaats met jonge mensen uit de universiteitswereld te verwezenlijken viel. Hij onderhield zich met hen in de straten van Madrid of nodigde hen uit op een vriendschappelijk samenzijn in het huis van zijn moeder. Wanneer de studenten niet in de stad waren, wat b.v. tijdens de vakantie het geval was, dan hield hij verder contact met hen door correspondentie. Zo zegt hij onder andere in een van zijn brieven aan een student: Vertrouw volkomen op Jezus. Praat met Hem als met een vriend op wie men erg gesteld is, want dat is Hij. Vertel Hem over de dingen die jou en ons aangaan. Laat allen voor de ogen van je geest de revue passeren: je broeders die daar al langer zijn en de nieuwelingen... en allen die tot aan het eind der tijden zullen komen. Wees ervan overtuigd dat Hij je hoort, want dat is zo. Wees vol geloof, vol geloof en liefde. Roep Maria aan en de H. Jozef, onze Vader en Heer. Ga met je engelbewaarder om als met een goede vriend. Dit is allemaal oprechte en sterke vroomheid. Wanneer jij je eens (of soms vaak) voor het Tabernakel als het ware uitgedroogd en leeg voelt, zonder te weten wat je Jezus moet zeggen..., houd dan bij Hem de wacht. Volhard zoals gewoonlijk, zonder een minuut eerder op te

In de benedenverdieping van dit gebouw, gelegen in de Luchanastraat te Madrid, was de Academie DYA gevestigd vanaf eind 1933 tot aan het begin van het academisch jaar 1934-35.

staan: trouw als een hond aan de voeten van zijn Baas (1).

Nadat het hem in 1933 was gelukt een behoorlijk aantal studenten om zich heen te verzamelen, besloot hij uit te zien naar een plaats waar hij hen intenser en vaker zou kunnen vormen en tegelijk ook meer mensen zou kunnen bereiken. Zo opende hij in december met veel moeite op een eenvoudige etage in de Luchanastraat in Madrid de Academie DYA.

Dit centrum werd ingericht met voorwerpen en meubels die Josemaría uit het huis van zijn moeder «meenam» of die door andere mensen edelmoedig ter beschikking werden gesteld; maar het was een echt bescheiden inboedel. Het kwam vaak voor dat bezoekers het uithangbord bij de ingang zagen en naar de betekenis van de naam «Academie DYA» vroegen. De Stichter had voor deze onderneming een apostolisch devies gekozen: *Dios y Audacia, God en stoutmoedigheid*. En Mgr. Alvaro del Portillo, de huidige prelaat van het Opus Dei, vertelt: «Uit de beginletters van deze drie woorden vormde de Vader de naam van het eerste centrum en daarna die van het eerste studentenhuis in de Ferrazstraat: DYA. Er waren mensen die de naam met *Recht en Architectuur* (Spaans: *Derecho y Arquitectura*) vertaalden. De Vader lachte en liet het maar zo, terwijl hij vast en zeker zijn hart tot de Heer verhief met het schietgebed: «God en stoutmoedigheid!» (2).

In de academie leerden de studenten intensief te werken en zich geestelijk en

beroepsmatig te vormen, om in staat te zijn als christenen een vruchtbare dienst aan Kerk en maatschappij te verlenen.

Don Josemaría gaf zich volledig aan deze taak; hij spande zich ervoor in en besteedde er heel veel tijd aan. Hij leerde de jongeren ordelijk te zijn, hun tijd goed te benutten, vrolijk te zijn, eerlijk en vroom, en het offer dat achter de trouwe vervulling van iedere plicht verborgen zit, liefdevol te aanvaarden. In een kleine kamer, die eenvoudig was ingericht, ontving de Vader al degenen die bij hem kwamen om raad en algemene richtlijnen. Aan een van de muren hing een houten kruis zonder corpus.

Hij legde hun soms uit wat hij later in *De Weg* zou schrijven: Als je soms een arm houten Kruis ziet, eenzaam, verachtelijk en zonder waarde... en zonder Gekruisigde, vergeet dan niet dat dat Kruis jouw Kruis is: het kruis van iedere dag, het verborgene, zonder glans en zonder troost..., dat wacht op de Gekruisigde die eraan ontbreekt: en die gekruisigde moet jij zijn (3).

De Dienaar Gods met enkele studenten van de Academie DYA.

Naast geestelijke leiding in een persoonlijk gesprek maakte hij de jonge mensen vertrouwd met het wezen van het lekenapostolaat en hoorde biecht. Laat in de middag, wanneer de studenten in grote getale naar de academie kwamen, moest Don Josemaría, die dan al een volle werkdag achter de rug had, zijn vermoeidheid overwinnen — en dat deed hij met vreugde — om voor deze jonge mensen klaar te staan. In de academie waren de ruimten erg beperkt en daarom moest de Vader soms zijn kamer afstaan voor bijeenkomsten en zich in de (niet meer gebruikte) keuken terugtrekken om biecht te horen. Op een grappige manier vertelde hij aan zijn studenten dat deze ruimte hem herinnerde aan een kathedraal, omdat er zo veel kwamen biechten.

Op 5 januari 1934 — de Academie DYA was pas enkele maanden tevoren geopend — riep hij verschillende jonge mensen die in dit apostolisch project meewerkten bij zich en stelde hun voor het werk uit te breiden door een nieuwe vestigingsplaats voor de academie te zoeken en bovendien aan het begin van het komende semester 1934-1935 een studentenhuus te openen. Voor enkele aanwezigen leek dit plan bijna krankzinnig vanwege de vele moeilijkheden waarop ze al stuitten: het was alsof men vanaf de vijfde verdieping wilde springen met een paraplu als parachute om de val af te remmen. Maar de Stichter, trouw aan zijn apostolisch devies, had in zijn gebed heel goed nagedacht over de afgrond die goddelijke en menselijke plannen van elkaar scheidt: **God en stoutmoedigheid! Stoutmoedigheid is geen onvoorzichtigheid. Stoutmoedigheid is geen roekeloosheid (4).**

Dag in dag uit ging hij door met bezinningsdagen, met het bezoeken van armen en zieken, godsdienstondericht aan kinderen en bovendien leidde hij het vormingswerk met studenten in en buiten de academie. In een brief aan een jongen van DYA staat welke thema's voor Josemaría heel erg belangrijk waren: Nu is het voornaamste: 1. Het gebed. Vertel me, wanneer je weer eens schrijft, heel gewoon en heel eenvoudig over je gebed. 2. Probeer

je jezelf elke dag een beetje meer aan het Kruis van Christus te hechten? Minacht de kleine dingen niet! Die zijn het waar de Heer om vraagt. 3. Studie: Hoeveel uren maak je daarvoor vrij? (5).

Ook tijdens de halfjaarlijkse vakanties namen de zorgen van Don Josemaría niet af; door correspondentie moedigde hij zijn studenten aan en ontstak in hen het vuur van zijn apostolische ijver. In een van zijn brieven van augustus 1934 komen de volgende passages voor: **Zorg ervoor dat je in je innerlijk leven niet verslapt! Denk vooral veel aan Gods tegenwoordigheid en bid veel! Wat een vreugde verschaf je me wanneer je mij vertelt hoe je gebeden van ouderen en jongeren weet « op te kopen ».** Je bent uit hetzelfde hout gesneden als ik. God zegene je (6).

Eind september gelukte het hem drie etagewoningen in de Ferrazstraat te huren, twee daarvan op de tweede verdieping (waar het studentenhuus ingericht moest worden) en een op de derde, waarheen de academie verhuisde. Nu kon Don Josemaría, negen maanden na die bewuste bijeenkomst van 5 januari, waarop sommigen zijn wens om een groter huus te betrekken, als roekeloosheid hadden aangemerkt, naar zijn opgedane ervaring verwijzen en van daaruit de bovennatuurlijke raad geven: **Trek je er niets van aan. De « voorzichtigen » hebben de werken van God altijd waanzin genoemd. Vooruit, wees dapper! (7)**

In oktober 1934 begonnen de Academie en het Studentenhuis DYA met hun activiteiten. Josemaría deelde dit mee aan Don Francisco Morán, vicaris-generaal van het bisdom Madrid, met de volgende woorden: **Het semester is in DYA begonnen en ik hoop dat in dit huus vele bovennatuurlijke vruchten zullen rijpen, ook vruchten van cultuur en katholieke vorming. Ik koester deze vaste hoop omdat gebed en offer het fundament van ons werk zijn. Zonder overdrijving kan ik u verzekeren dat onze jongens zich werkelijk heldhaftig gedragen. Als u eens zag hoe zij zich voor hun werk inzetten: universiteitsassistenten neergehurkt op de**

Vanaf oktober 1934 was het studentenhuis DYA op de tweede etage van dit gebouw aan de Ferrazstraat 50 (Madrid) gevestigd; de academie daarentegen bevond zich op de bovenste verdieping.

grond, ingenieurs verven de muren; advocaten, jonge dokters en studenten (die echt studeren) plaatsen de kasten; en als u eens zag hoe zij hun spaargeld ter beschikking stellen voor dit apostolaat! (8).

Vele moeilijkheden moest Don Josemaría overwinnen. Rekeningen, waarvan hij niet wist hoe ze betaald moesten worden, stapelden zich op; het was moeilijk en het duurde lang voordat hij bewoners voor zijn studentenhuis had gevonden; gedurende geruime tijd moest de Stichter het schoonmaakwerk in het studentenhuis zelf verzorgen...

Zijn innerlijke kracht groeide door zijn omgang met de Heer in het Tabernakel. In de kapel van DYA, waarvan de inrichting hem zoveel moeite had gekost en waarin hij op 31 mei 1935 voor het eerst de H. Mis had opgedragen, bracht hij, dicht bij de Heer, vele uren overdag en

's nachts door. Dit was nu het eerste centrum van het Opus Dei waarin een Tabernakel was. En hoezeer de Stichter sinds 2 oktober 1928 daarnaar had verlangd, blijkt uit de brief waarin hij aan de vicaris-generaal van het bisdom de vervulling van zijn vurige wens mededeelt: Eindelijk werd eergisteren, zoals ik het Uwe Eminentie zaterdag telefonisch mocht mededelen, de H. Mis gevierd en de goddelijke Majesteit verblijft nu onder ons en vervult onze wens die wij zoveel jaren (sinds 1928) hebben gekoesterd (9).

God beloonde het onophoudelijk gebed van de Stichter en zijn buitengewoon strenge lichamelijke boetedoeningen, zijn ijver en zijn opofferende overgave bij de vorming van die studenten, doordat Hij zijn apostolaat liet opbloeien! Tegelijkertijd gaf de Dienaar Gods met vruchtbare resultaten geestelijke leiding aan vrouwen vanuit de biechtstoel in de patronaatskerk van Sint-Elisabeth, om aan hen dezelfde geest door te geven. Daaruit zouden dan later de eerste roepingen voor de vrouwelijke afdeling van het Werk voortkomen. Reeds in het begin van 1936 dacht hij eraan, het aantal centra in Spanje te vermeerderen en hij droomde over verspreiding in andere landen.

De zaadkorrel die de Heer in de ziel van de Stichter had gelegd, was ook in andere harten begonnen te ontkiemen, voor wie nu het woord van Don Josemaría werkelijkheid werd: Hoe dichter de apostel bij God staat, des te universeler is hij. Zijn hart wordt wijder, zodat alles en iedereen een plaats krijgen in zijn verlangen heel de wereld aan Jezus' voeten te leggen (10).

-
- (1) Brief van 25 januari 1932.
 - (2) RHF 21504, nr. 110, aant. 81.
 - (3) *De Weg*, nr. 178.
 - (4) *Ib.* nr. 401.
 - (5) Brief van 14 januari 1934.
 - (6) Brief van augustus 1934 en 20 augustus 1934.
 - (7) *De Weg*, nr. 479.
 - (8) Brief van 30 oktober 1934.
 - (9) Brief van 2 april 1935.
 - (10) *De Weg*, nr. 764.

Onder zijn geestelijke impuls

Met zijn heldhaftige trouw aan Gods wil, met voortdurend gebed en boete, heeft Mgr. Escrivá zich vol vertrouwen aan zijn arbeid gewijd en 47 jaar lang de apostolische ontwikkeling van het Opus Dei in de hele wereld geïnspireerd en geleid.

De voornaamste taak van het Werk is de vorming van zijn leden, opdat ieder afzonderlijk zijn apostolische arbeid als christen in de wereld en in de maatschappij zal volbrengen.

Het wezenlijke apostolaat van het Opus Dei — met woorden van de Stichter — is datgene dat ieder lid individueel verwezenlijkt in zijn eigen omgeving, in zijn gezin, te midden van zijn vrienden. Dit soort werk valt niet op, is moeilijk om te zetten in statistieken, maar brengt in duizenden zielen die stil en doeltreffend Christus navolgen in hun dagelijkse beroepsarbeid, vruchten van heiligheid voort. (Conversaciones con Mons. Escrivá de Balaguer, nr. 71)

Van de andere kant vertelde hij aan een verslaggever: Daarnaast bevordert het Opus Dei als zodanig in samenwerking met veel mensen die er niet toe behoren — en vaak niet eens christen zijn —, gemeenschappelijke ondernemingen, waarmee het een bijdrage tracht te leveren aan de oplossing van talrijke problemen die de huidige maatschappij te verwerken heeft. Het gaat daarbij om vormingscentra, sociale instellingen, vakscholen enz. (Conversaciones con Mons. Escrivá de Balaguer, nr. 84)

Wij zullen hier een beknopte samenvatting geven van enkele van de vele apostolaatswerken, die — verschillend van aard overeenkomstig de behoeften van tijd en plaats — ontstaan zijn onder de geestelijke impuls van de Stichter van het Opus Dei.

De stichting van de Universiteit van PIURA (Peru): Een initiatief van Mgr. Escrivá

Piura, de hoofdstad van het gelijknamige district, is een mooie Peruaanse stad, en ligt meer dan duizend km ten noorden van Lima. Hoewel vanwege het warme en droge klimaat de landbouw de voornaamste rijkdom van deze streek vormt, is men begonnen van de stad een bloeiend middelpunt te maken van industrie en ontwikkeling, dankzij verschillende grote projecten.

Op een zandige bodem, waar alleen maar Johannesbroodbomen groeien, werd in 1968 de Universiteit van Piura opgericht: als resultaat van twee samenwerkende krachten, ten eerste het apostolisch initiatief van leden en medewerkers

Een gebouw van de universiteit.

van het Opus Dei, die in deze ruimte een christelijk antwoord wilden geven op de behoeften aan vorming en ontwikkeling, en ten tweede de belangstelling en de hulp van stadswegen. Op een terrein van 130 ha zijn de omtrekken van de heldere universiteitsgebouwen duidelijk zichtbaar.

De eerste grootkanselier van deze universiteit was de Stichter van het Opus Dei. Tijdens een bijeenkomst te Lima in 1974 zei hij tot de medewerkers en begunstigers daar: Ik hou van de universiteit en de hele bevolking van Piura. Heel in het bijzonder bemin ik de docenten en de leerkrachten, de studenten en de bedienden en eigenlijk iedereen. Dat is mijn plicht, want ik ben de grootkanselier (...). De Universiteit van Piura vormt een groot goed voor de zielen van de mensen, voor de intellectuelen en voor heel het Peruaanse volk...

De mensen onderbraken hem met applaus; maar meteen reageerde de Vader:

Dit applaus is voor het docentencorps. Dit applaus is voor allen die hier studeren en die nooit, nee nooit, « staken ». Waarom zouden jullie? Waarom? De docenten en de studenten zijn niet twee tegengestelde krachten. Het zijn krachten die de kar in dezelfde richting trekken, met een geweldige offerbereidheid! En daarom mogen wij er vast op vertrouwen dat deze arbeid, en wel met Gods zegen, zal groeien en toenemen: hier zullen alle faculteiten komen... (1).

Dit zijn betekenisvolle woorden, die uitdrukking geven aan de moed welke de Stichter deze universitaire onderneming voortdurend inblies. Met dit richtsnoer is een vormingsproject ontstaan dat aan de behoeften van de regio, vooral de vraag naar goed opgeleide vakleerkrachten, beantwoordt. Tot op dit moment zijn er voor de meer dan 1500 studenten de faculteiten van geesteswetenschappen, Algemene en Industriële Technologie, Journalistiek en Bedrijfskunde. Naast het algemeen academische aanbod heeft de universiteit een systematisch vormingsprogramma ontwikkeld, dat voor de regio de nodige gespecialiseerde vakmensen voor industrie, handel en onderwijs opleidt.

De Dienaar Gods in Larboleda, dicht bij Lima, op 29 juli 1974. Aan de bijeenkomst namen verschillende professoren en studenten van de Universiteit van Piura deel.

De geografische ligging van Piura leent zich er bovendien voor om vormings- en cultuurprogramma's tot stand te brengen, die in het kader van het Pact van de Andesstaten van internationale betekenis zijn.

De universiteit biedt aan alle studenten zowel in wetenschappelijk als ook in menselijk opzicht een algemene christelijke vorming in een sfeer van vrijheid en persoonlijke verantwoordelijkheid, van met elkaar leven en intensieve samenwerking. Ieder voelt zich daardoor persoonlijk aangespoord om zijn krachten en talenten in dienst van alle anderen te stellen. Een feit waaruit blijkt dat het streven om een algemene vorming aan de studenten te geven, reëel is: de verhouding tussen docenten en studenten is één op negen, zodat iedereen die aan de universiteit komt studeren, zich verzekerd weet van de directe hulp van een docent, tot aan het einde van zijn studies. Slechts 13% van de studenten betaalt al het studiegeld. Een ander klein gedeelte krijgt verlaging van de studiekosten, en het overgrote deel ontvangt, met

In het chemisch laboratorium.

het oog op de slechte economische situatie, gratis onderwijs. Daarom is de universiteit aangewezen op steun van veel edelmoedige mensen; en er bestaat ook een financieringsbron doordat technische werkplaatsen van de universiteit aan ondernemers ter beschikking worden gesteld.

Deze summiere gegevens mogen voldoende zijn om een idee te krijgen van de menselijke en christelijke betekenis van het vormingswerk dat de universiteit zich onder leiding van haar eerste grootkanselier ten doel gesteld heeft. Onlangs gebeurde er iets dat alles wat tot nu toe gezegd is, kan verduidelijken: In de eerste helft van 1983 werd deze Peruaanse landstreek door zwaar noodweer verwoest. Ook de Universiteit van Piura stond gedeeltelijk onder water. Dit was de gelegenheid om de kennis van de docenten, het enthousiasme van de studenten en van de werknemers van de universitaire werkplaatsen ten dienste van de gemeenschap

te stellen door middel van een noodcomité dat tijdens deze rampzalige situatie de hulp coördineerde. Het was de praktische verwezenlijking van een les die de Stichter van het Opus Dei voortdurend gegeven had.

De universiteit moet de studenten opvoeden tot echte dienstbaarheid, dit wil zeggen tot de bereidheid om door hun zorg voor het algemeen welzijn, door hun beroepsarbeid en door hun staatsburgerlijke gezindheid de gemeenschap te dienen. De studenten moeten zich van hun verantwoordelijkheid bewust zijn; zij hebben een gezonde onrust nodig ten opzichte van de problemen van hun medemensen en van hetgeen hen ertoe brengt het hoofd te bieden aan deze problemen en te zorgen voor een zo goed mogelijke oplossing. Het is de taak van de universiteit dat alles aan de studenten mee te geven (2).

(1) RHF 20771, pp. 336-339.

(2) *Conversaciones con Mons. Escrivá de Balaguer*, nr. 74.

Men schrijft ons...

HAAR TUMOR VERDWEEN

Wij wonen in Juanacatlán, een dorp dat op een uur afstand van Guadalajara ligt. Mijn zus had een kwaadaardig gezwel, en wij hadden haar naar het ziekenhuis in Guadalajara gebracht. Zij verbleef daar een tijdje, terwijl familieleden ons aflosten om bij haar te zijn; haar toestand was echter zienderogen achteruitgegaan. De dokter riep ons bij zich en deelde ons mee, dat er niets meer aan te doen was; een operatie was niet meer mogelijk. Hij dacht dat het het beste was dat wij haar mee naar huis namen, zodat zij daar in alle rust kon sterven.

We waren allemaal erg bezorgd, maar wij koesterden de hoop dat Mgr. Escrivá een wonder zou kunnen bewerkstelligen. Wij begonnen nog meer om zijn voorspraak te bidden met het oog op genezing.

De dag waarop wij mijn zuster naar huis haalden, had zij ernstige bezwaren en kon urenlang niet slapen. De dag daarop vroegen wij aan de pastoor of hij haar de H. Communie zou willen komen brengen. Zij kon echter geen druppel water of iets anders dan ook maar naar binnen krijgen. De gedachte dat zij zou kunnen sterven zonder de H. Communie ontvangen te hebben, deed ons veel verdriet en wij baden nog vuriger. Ik besloot het gebedsplaatje voor de privé-verering van de Dienaar Gods op haar tumor te leggen. Zij sliep al heel gauw in en werd gedurende ongeveer twee uur niet wakker. Toen opende zij haar ogen en vroeg om een beetje melk. Daarna sliep zij weer in, deze keer een veel langere tijd. Toen zij voor de tweede keer wakker werd, vroeg zij iets te eten. Zij had geen pijn meer. Toen ik de plaats aanraakte waar men eerst met gemak een grote tumor had kunnen waarnemen, was die geheel verdwenen. Wij zochten naar de dokter die haar behandeld had. Hij was verbaasd toen hij haar zag en zei haar heel eerlijk dat hij ervan overtuigd was dat zij allang was gestorven.

M.C.S., Juanacatlán (Mexico)

HET BLEEF BIJ DE SCHRIK

Mijn oudste zoon werd door een spin van het «trechterweb»-soort in zijn hand gestoken terwijl hij in bed lag. De beet van deze spinnen geldt overal als dodelijk. Ook de laatste tijd hebben we vaker gehoord dat kinderen, maar ook volwassenen door de beet van een «trechterwebspin» zijn gestorven.

De onmiddellijke werking van deze beet was een geweldige pijn, en mijn zoon begon heel hard te huilen. Zijn hand en zijn onderarm zwoollen heel snel op. Ik ving de spin en deed hem in een glazen bak. Ijlings brachten wij mijn zoon en de spin naar het ziekenhuis. Ondertussen baden wij met aandrang, in de hoop dat alles op de voorspraak van Mgr. Escrivá goed zou aflopen.

In het ziekenhuis vertelde men ons, dat het om een mannelijke spin ging van dit soort. Hun gif is zesmaal dodelijker dan dat van de vrouwelijke spin, en het is de giftigste spin die er bestaat. In het ziekenhuis kenden zij geen geval waarbij iemand zo'n beet had overleefd.

Ondertussen werd mijn zoon al op de ziekenkamer gelegd. Heel snel begon de pijn af te nemen. Na drie uur observatie en zonder medische behandeling werd hij uit het ziekenhuis ontslagen.

De dokters gaven geen bevredigende verklaring. Wij schrijven deze afloop toe aan de voorspraak van Mgr. Escrivá.

J.A.W. (Australië)

EEN VRAAG OP DE JUISTE TIJD

Door verschillende familie-omstandigheden en vanwege mijn kleine pensioen kwam ik in ernstige financiële moeilijkheden. In mijn nood richtte ik me tot Zijne Eerwaarde Escrivá om zijn voorspraak, wiens gebedsplaatje ik toevallig in de kerk vond. Vandaag bezocht ik een bekende

Men schrijft ons...

oudere dame, zonder in het minst over mijn zorgen te spreken. Kort voordat wij afscheid van elkaar namen, vroeg zij mij geheel onverwacht: «Hebt u niet wat geld nodig?» Ik kon ineens niets meer zeggen. Zij gaf mij 500 schilling. Zij is helemaal niet zo'n godsdienstige vrouw. In mijn blijdschap vertelde ik haar van mijn novene, waarbij ik haar eerst moest uitleggen wat een novene is. Toen ze mij het geld gaf, zei ze me nog: «U krijgt later weer wat.» Mijn helper Escrivá heb ik meteen bedankt.

H.K. (Oostenrijk)

EEN ONGELUK ZONDER GEVOLGEN

's Morgens 1 juni ging ik naar het gerechtsgebouw, want ik ben advocaat. Van daaruit ging ik te voet om enkele zaken van een bepaalde instantie af te handelen. Onderweg ging ik de Verlosserskerk binnen om even voor het tabernakel te bidden, en ging er weer uit. In stilte vroeg ik om de voorspraak van Mgr. Escrivá. Omdat het licht op groen stond, wilde ik de Tucumanstraat oversteken, toen ik juist een Fiat 600 met grote snelheid op me af zag komen. Ik probeerde terug te springen, viel neer en werd op hetzelfde ogenblik door een van de voorwielen overreden. De auto knalde daarbij tegelijk tegen de muur van een zakenpand.

De bestuurder stapte meteen uit en was helemaal overstuur, want hij meende dat hij mij gedood had. Zijn verwarring steeg ten top toen hij zag hoe ik zonder enige hulp onder de auto vandaan kroop. Ik stond direct weer op mijn benen en probeerde mijn jasje schoon te maken. Ik dankte God dat dit vooral zo wonderlijk goed was afgelopen. Het ongeval liet als enige sporen een paar vlekken olie achter, op mijn broek en riem, daar waar de auto me gegrepen had.

Ook anderen, aan wie ik het gebeurde vertelde, meenden dat dit een wonder is waarin Don Josemaría de hand heeft gehad.

A.P., Buenos Aires (Argentinië)

GENEZING VAN VADER

Op 9 maart 1985 kreeg vader een bloeding in een ader die rond de hersenen loopt. Een week lang verkeerde hij in stervensgevaar; hij had hoge koorts.

We gaven vader een prentje van Mgr. Escrivá; de relikwie drukten we op zijn voorhoofd en we baden dat de koorts zou zakken. Onze intentie was op dit moment: «Dat de hoofdpijn zakt!» Vader zelf vroeg, zodra hij moeder zag, om samen het gebed op het prentje van Mgr. Escrivá te bidden, waarbij hij het een paar maal wilde herhalen. De hoofdpijn zakte. Deze verdween, zoals ook de koorts verdwenen was. Ten slotte namen de neurochirurgen het risico tot een operatie over te gaan, waarna vader een tweede bloeding kreeg, die heviger dan de eerste bloeding was. Dat vader deze overleefde, mag een wonder genoemd worden. Zelfs fysiek heeft hij er niets van overgehouden.

Voortdurend werd tot Mgr. Escrivá gebeden. Nu moest zo snel mogelijk tot een tweede operatie worden overgegaan. Alhoewel vader tegen de eerste operatie erg had opgezien, zag hij nu verlangend uit naar de dag van de operatie. De neurochirurg daarentegen had nog steeds grote schroom, daar hij een geestelijke, dan wel fysieke stoornis voorzag. Op 9 mei was vader in staat een operatie te ondergaan. Uiteraard was onze intentie tot Mgr. Escrivá: «Moge de operatie slagen!»

Wij waren zeer gespannen. De operatie duurde een hele dag. Om 17.00 uur kon de chirurg meedelen dat het niet alleen goed, maar vlekkeloos verliep. Na de operatie bleek dat vader helemaal niets mankeerde!

Onlangs (31 januari) is vader ontslagen uit het revalidatiecentrum. Het is een gunst dat vader nog leeft, dankzij de voorspraak van Mgr. Escrivá.

P.S. (Nederland)

EEN MENSELIJK ONVERKLAARBARE VONDST

Toen ik op een dag op het strand was en probeerde een contactlens in te doen, viel deze op de grond. Er stond een straffe wind en ik verloor elke hoop om de lens te vinden. Hij moest ver weggevaaid zijn. Mijn vriendinnen en ik begonnen te bidden en Mgr. Escrivá om hulp te vragen. Toen kwam er plotseling een golf aanzetten en overspoelde de plaats waar wij ons bevonden. Toen ik het al uitgesloten achtte mijn contactlens te vinden, vond een van mijn vriendinnen de lens, afschoon zijzelf bijziend is en haar bril niet bij zich had.

Ik vond de contactlens niet alleen ver weg van de plaats waar ik hem verloren had, maar hij had bovendien ook niet het minste schrammetje, hoewel hij helemaal met zand was bedekt.

M.B. (Peru)

MIJN DOCHTER IS WEER BETER

Gedurende twee jaar leed mijn dochter aan een hardnekkig eczeem aan haar handen. Niets hielp en omdat het de laatste weken verergerde, riep ik de hulp van Mgr. Escrivá in. Na ongeveer drie maanden trad er verbetering in en nu is zij er totaal van genezen. Volgens mij is dit een gebedsverhoring en ik dank God, dat Hij op voorspraak van Mgr. Escrivá mijn dochter heeft genezen. Vol vertrouwen blijf ik bidden; ik heb nog meer intenties.

H.T. (Nederland)

Meer dan een jaar had ik last van een pijnlijke breuk, zodat ik mijn werk niet kon doen. Op een dag was de toestand heel erg. Juist op die dag kwam er een oude man naar ons huis toe, gaf mij het Informatiebulletin over Mgr. Escrivá en liep verder. Ik las het en vond daarin ook de vele brieven over gebedsverhoringen op de voorspraak van Mgr. Escrivá. Met een groot godsvertrouwen richtte ik mij tot deze voorspreker. Toen ik de volgende dag wakker werd, was ik gezond. Sindsdien kan ik elk zwaar werk doen. Ik ben de liefdevolle priester Escrivá, die zo vol medelijden is, zeer dankbaar.

A.S.F., Tuticorin (Zuid-India)

Een oom van mij werd, ernstig ziek, in een ziekenhuis opgenomen. Ik had hem weliswaar lang niet gezien, maar ik wist dat hij onverschillig stond tegenover het geloof, vooral wat de biecht betrof. Daarom begon ik hem bij Mgr. Escrivá aan te bevelen met de bede dat op zijn voorspraak mijn oom toch niet zonder biecht en ziekenzalving zou sterven. In deze moeilijke tijd bezocht ik mijn oom dagelijks in het ziekenhuis. Langzamerhand, na heel veel jaren, begon hij weer te bidden. Ik liet het Informatiebulletin bij hem achter. Ook zijn naaste verwanten bevalen voor hem de voorspraak van Mgr. Escrivá aan.

Op een dag brachten wij hem eindelijk in contact met een priester, en hij biechtte. De ziekenzalving ontving hij al gauw daarna bij zijn volle bewustzijn.

Hij stierf, nadat hij reeds was begonnen zijn lijden op te offeren en het zonder klagen en met veel geduld te dragen.

N.N., San José (Costa Rica)

Sinds twee jaar wilde ik katholiek worden. Toen ik gedoopt zou worden, verzette mijn vader zich daartegen en zei, dat niemand in zijn gezin ooit katholiek zou worden. Wanneer mijn vader «nee» zegt, dan betekent dat ook echt «nee». De mogelijkheid dat hij toch nog toestemming voor het Doopsel zou geven, was zo goed als uitgesloten. Bovendien zat hij die weken in grote zorgen wegens een proces.

Men schrijft ons...

Een vriendin van mij zei dat ik het gebedsplaatje van Mgr. Escrivá moest bidden, opdat mijn vader van mening zou veranderen.

Twee weken later riep mijn vader me en vertelde dat er voor mij niets meer in de weg stond om katholiek te worden. Ik ontving het Doopsel in de Katholieke Kerk, en mijn vader, die altijd tegen de Katholieke Kerk was geweest, woonde de plechtigheid bij en ook de H. Mis. Hij had een zaak bij de rechtbank lopen, waardoor hij begon te drinken. Ik vroeg aan Mgr. Escrivá vaak om zijn voorspraak voor hem; ik probeerde dagelijks offertjes te brengen... Mijn vader studeerde en moest examens afleggen. Hij kwam overal goed doorheen, en van toen af hield hij op met drinken, en hij spande zich bij zijn studie nog meer in dan voorheen.

D.N., Nairobi (Kenya)

Toen ik van mijn vierde kind in verwachting was, woonden wij nog steeds in een driekamerwoning, hoewel wij ons al jaren geleden voor een grotere woning hadden opgegeven. Wij bespraken onze toestand nog eens met de ambtenaar van de huisvesting. Hij had weliswaar alle begrip voor ons, maar er was absoluut geen uitzicht; op z'n vroegst zouden wij over twee of drie jaar een kans maken.

Daarom begonnen wij in januari 1982 heel vurig te bidden. Ik bad vooral met onze oudste dochter (11 jaar) dagelijks het gebed tot Mgr. Josemaría Escrivá om zijn voorbede. Wij waren werkelijk vol vertrouwen.

En kijk nu eens aan, op 1 mei kwam de ambtenaar bij ons en hij kon ons een vijfenhalvekamerwoning aanbieden. Het gezin dat er woonde, verhuisde omdat het elders iets meer geschikts had gevonden. Dat zoiets was gebeurd, wat weken geleden nog onmogelijk bleek, schrijf ik zeker toe aan de voorspraak van de Stichter van het Opus Dei.

V.S.H. (Zwitserland)

Sinds enige tijd hadden we te kampen met economische moeilijkheden, en de facturen begonnen zich op te stapelen, zonder dat we ze konden betalen. Terwijl we op zoek waren naar oplossingen om uit deze situatie te komen, ben ik een novene begonnen tot Mgr. Escrivá. Ik vroeg hem ons te helpen de vreugde en de rust niet te verliezen, en dat hij ervoor zou zorgen dat we ten gepaste tijde geld zouden vinden. Reeds andere keren had Mgr. Escrivá ons in soortgelijke omstandigheden geholpen: we zochten gedurende enige tijd geld om een faktuur te betalen, en op de vervalddag van de faktuur kwam het juiste bedrag dat we ervoor nodig hadden, meestal langs een onverwachte weg.

Ook deze keer heeft Mgr. Escrivá ons niet in de steek gelaten. Een betrekkelijk hoog bedrag moest absoluut betaald worden vóór 30 december. Terwijl ik de novene nog aan het doen was, heb ik op 29 december een cheque aangekregen — via de post — van precies het bedrag dat betaald moest worden. Het ging om een correctie van de belastingen, die ik het vorig jaar te veel betaald had. Vermits er vroeger reeds tweemaal een correctie van mijn belastingen op dat jaar was geweest, verwachtte ik dit bedrag helemaal niet.

Ik dank hierbij Mgr. Escrivá dat hij ons eens te meer heeft geholpen.

I.B., Leuven (België)

Ik ben 35 jaar en was 18 toen ik trouwde. Daarmee begon mijn vagevuur op aarde. Mijn man was een alcoholist, maar dat wist ik niet toen ik trouwde, want hij was erg voorzichtig geweest en had zijn alcoholisme voor mij verborgen weten te houden. Vaak kwam hij dronken thuis. Het was erg moeilijk om dat uit te houden.

Wij hebben drie kinderen en niemand heeft weet van de vele verschrikkelijke dagen die wij doormaakten. Ik huilde en vroeg mijn man, wanneer hij nuchter was, of hij zich zou willen veranderen en niet meer drinken, omdat dat voor ons welzijn en dat van de kinderen toch zo belangrijk was. Maar hij veranderde niet. Daarom dacht ik er ook aan, met mijn kinderen weg te gaan en hem in de steek te laten.

Ten slotte gaf mijn vader mij het gebedsplaetje van Mgr. Escrivá en ik begon dit gebed samen met mijn kinderen eerbiedig en gelovig te bidden. Wij smeekten dat mijn man het drinken zou laten. Ik heb me zeer verbaasd toen mijn man zijn leven begon te veranderen, niet op stel en sprong maar stap voor stap. Ik merkte dat hij een goede echtgenoot wilde worden en dat hij minder dronk.

Wij baden door, nog vuriger, en in enkele maanden tijd werd mijn man een heel ander mens: hij is gestopt met drinken en is mijn geliefde echtgenoot en de goede vader van onze kinderen geworden.

K.P., Tarnow (Polen)

Ik laat u weten dat ik een gunst bekomen heb op voorspraak van de Dienaar Gods Josemaría. Ik heb zopas een retraite begeleid voor een groep leerlingen van (...) — tussen 17 en 20 jaar — uit een niet-christelijk milieu. Zij waren allen aandachtig; dit is een uitzonderlijke gunst. Ik bid met vertrouwen tot Josemaría.

Zuster N.N., Seraing (België)

Berichten over het Zaligverklaringsproces van Mgr. Josemaría Escrivá

Op 8 november 1986 sloot kardinaal Poletti, Vicaris van de Paus voor de stad Rome en voorzitter van de Rechtbank van het Vicariaat, de instructiefase af over het leven, de deugden en de faam van heiligheid van de Stichter van het Opus Dei. Op deze wijze is — elf jaar na zijn overlijden — een einde gekomen aan het informatieve gedeelte van het Zaligverklaringsproces van de Dienaar Gods. Het proces te Rome was begonnen op 12 mei 1981. Het heeft talrijke verklaringen van getuigen, veel historische documentatie en de niet-gepubliceerde geschriften van de Dienaar Gods bijeengebracht. Thans gaat de Congregatie voor de Heiligverklaringen de fase beginnen waarin al dit materiaal zal worden bestudeerd.

Kardinaal Poletti onderstreepte tijdens de plechtige zitting de omvang van de bijeengebrachte informatie, de blijvende actualiteit van Mgr. Escrivá, de vruchtbaarheid van de werken van apostolaat die hij in zijn ijver heeft opgezet om de Kerk te dienen, en het ruime bereik van zijn boodschap midden in de wereld.

Een instructiefase — analoog aan die van Rome — heeft plaatsgehad in het Aartsbisdom Madrid en is afgesloten op 26 juni 1984 in een zitting die werd voorgezeten door kardinaal Angel Suquía, aartsbisschop van Madrid. In 1982 en 1983 werden — ook in Madrid — twee instructieprocessen gehouden over twee buitengewone genezingen, die aan de voorspraak van de Dienaar Gods werden toegeschreven: de plotselinge verdwijning van een kwaadaardig gezwel en de genezing van een maligne leucaemisch lymfoom.

UITGEGEVEN WERKEN VAN MGR. ESCRIVÁ

De Weg

«Mgr. Escrivá heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie regelrecht uit zijn hart geput; de korte paragrafen, die samen DE WEG vormen, gaan ook regelrecht naar het hart van de lezer (...). Hier spreken tegelijkertijd de broederlijke en ijverige mildheid van de schrijver, en de vaderlijke bezorgdheid waarmee hij ziet, begrijpt, corrigeert, niet door te dreigen maar door te overtuigen.» (*L'Observatore Romano* 24-3-1950).

Het boek beleefde zijn eerste uitgave in 1934 onder de titel *Consideraciones Espirituales* (Geestelijke Beschouwingen). Sindsdien is het aantal uitgaven gestegen tot 210, in 38 talen met een totale oplage van 3.361.286 exemplaren. Tweede Nederlandstalige editie, 1979.

De Heilige Rozenkrans

Een boek met beschouwingen over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans.

Ook van dit werk verscheen de eerste editie in 1934. Sindsdien zijn er 75 edities verschenen in 17 talen, met een oplage van 476.650 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1986.

Conversaciones con Mons. Escrivá

Mgr. Escrivá antwoordt schriftelijk op vragen die hem gesteld werden, voor tijdschriften van verschillende landen, over diverse onderwerpen die voor hun lezers van belang waren.

De eerste editie is van 1968. Tot heden zijn er 36 edities in 7 talen gepubliceerd met een oplage van 374.800 exemplaren.

Als Christus nu langs komt

Het boek bevat enige van de vele homilieën en preken die Mgr. Escrivá heeft gehouden. Het is een uiteenzetting van de christelijke leer en leefwijze, waar theologische diepte en duidelijkheid samengaan. Inleiding van Mgr. Alvaro del Portillo, huidige Prelaat van het Opus Dei.

De eerste editie is van maart 1973. Tot nu toe zijn er reeds 50 edities in 8 talen verschenen met in totaal 347.454 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1978.

Amigos de Dios

Weer 18 homilieën zijn in dit boek verzameld, waarin de schrijver de christelijke deugden tot thema maakt van zijn vriendschappelijk gesprek met God.

Het boek, dat evenals het hiervoor vermelde, in een heel persoonlijke en directe stijl geschreven is, verscheen in 1977. Er bestaan thans 32 edities in 7 talen, 255.973 exemplaren in totaal. De huidige Prelaat van het Opus Dei, Mgr. Alvaro del Portillo, schreef de inleiding.

La Abadesa de las Huelgas

Diepgaande theologische en kerkrechtelijke studie over het buitengewone geval van de bijna bisschoppelijke jurisdictie die de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos bezat.

De eerste editie is van 1944; de tweede van 1974.

De Kruisweg

Postuum werk van Mgr. Escrivá, vrucht van zijn overweging van het lijden van de Heer. Het werd geschreven als hulp bij het gebed en om ons ertoe te brengen onze zonden steeds meer te betreuren en dankbaar te zijn jegens Jezus Christus, die ons door zijn barmhartigheid heeft verlost met de prijs van zijn Bloed.

De eerste editie is in februari 1981 uitgekomen. Er verschenen 26 edities in 8 talen met een totale oplage van 274.264 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1983.

Surco

Postuum werk. «Gelijk De Weg (...) is Surco vrucht van het innerlijk leven van Mgr. Escrivá en van zijn ervaring als zielenherder. Het is geschreven met de bedoeling het persoonlijk gebed te bevorderen en gemakkelijker te maken. Aard en stijl zijn dus niet die van een theologisch gestructureerde studie; niettemin bevat de rijke en diepe spiritualiteit van het boek een verheven theologie» (uit het voorwoord van Mgr. A. del Portillo).

De eerste editie van Surco (Het spoor van de zaaier) verscheen in oktober 1986. Tot heden zijn er 7 uitgaven in 3 talen verschenen met een oplage van 124.000 exemplaren. Er zijn vijf andere uitgaven in voorbereiding.

De Nederlandse edities van de werken van Mgr. Escrivá zijn verkrijgbaar via de boekhandel en bij stichting DE BOOG: Herenstraat 41, 3512 KB Utrecht.

Universidad de Navarra
Servicio de Bibliotecas

GEBED

voor privé-gebruik

God, U hebt uw dienaar en priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een trouw instrument om het Opus Dei te stichten, dat een weg is ter heiliging van het beroep en van de dagelijkse plichten van de christen. Geef, dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van uw Kerk, de Paus en de zielen, om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U uw dienaar Josemaría te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet, Eer aan de Vader.

Overeenkomstig het decreet van Paus Urbanus VIII verklaren wij, dat dit Informatiebulletin niet de bedoeling heeft vooruit te lopen op het oordeel van de Kerk, en dat dit gebed niet bestemd is voor gebruik in openbare godsdienstoefeningen.

MEDEDELINGEN

Wij zijn dankbaar voor de vele brieven die wij hebben ontvangen. Ze zijn een getuigenis voor de privé-devotie waarin zeer veel mensen op de hele wereld steun vinden bij hun gebed tot God onze Heer op voorspraak van Mgr Escrivá. Wegens plaatsgebrek kunnen wij hier slechts uittreksels uit enkele brieven geven, die belangrijke gebeurtenissen of ook eenvoudige feiten bevatten.

Wij uiten eveneens onze dankbaarheid — gezien de onmogelijkheid om het ieder persoonlijk te doen — voor alle giften, die ertoe bijdragen om de kosten van uitgave en verspreiding van dit Informatiebulletin te dekken en de apostolische activiteiten te bevorderen die uit de liefde en de zielenijver van Mgr Josemaría Escrivá ontsproten zijn.

Dit Informatiebulletin wordt gratis verspreid. Wie aan de uitgave van deze publikatie zou willen bijdragen, kan giften overmaken op postrek. 31 21 192 t.n.v. Stichting De Boog, Herenstraat 41, 3512 KB Utrecht.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons **namen en adressen** van personen opgeven die mogelijk interesse hebben om dit Informatiebulletin voor eigen gebruik te ontvangen.

INGVEN 90 DANKGEVING

PROVIDENCIA DE LA VILA

1987